

Att bli en överlevare

Jag sprang inte runt och letade efter lyckan, men inte kändes det som om den satt på mitt huvud heller. I stället såg jag framför mig hur jag bar en stor hatt fylld med varför-frågor. Varför ville Vicke hellre vara med Nette än med mig? Varför rodnade jag så lätt? Varför låg det en blå penna i min skrivbordslåda? Varför hittade jag lappar med märkliga ordspråk på stan?

De gula lapparna som jag hade hittat var exakt lika stora. Nere i högra hörnet på dem båda stod det skrivet SI.GN. Det måste betyda något, men vad? Kanske var det en förkortning av ett namn, Sixten Gnällspik till exempel.

Jag lade lapparna i översta skrivbordslådan och försökte låta bi att tänka på vad som fanns i den nedersta.

Följande dag i skolan frågade Magnus än en gång om någon hade sett Vickes penna. Jag höll andan och snurrade mitt suddgummi mellan fingrarna. Luften kändes tung och tystnaden i klassrummet fick mig att må illa. Jag vågade inte titta på någon.

– Nåja, sa Magnus. Det som inte är stulet kommer förr eller senare fram. Nu tar vi itu med Afrika i stället.

I vanliga fall gillar jag att läsa om Afrika, där länderna har så spännande namn: Mauretanien, Nigeria, Kamerun och Sudan. Någon gång i framtiden ska jag resa till Afrika för att se hur det ser ut där i verkligheten. Fantasin flög iväg med mig. Finns det radhus av lera? Kan man duscha i en hydda? Skrapar leoparderna sig mot husväggarna på natten? Skrattar hyenorna på riktigt? Går det att rida på en flodhäst? Kan man tämja en giraff?

– Vad heter det här landet? frågade Magnus och pekade på kartan som hängde framme i klassen.

Jag visste svaret. Därför sträckte jag ivrigt upp handen och svarade:

– Allergiet.

– Nästan rätt, sa Magnus. För du menar väl Algeriet.

Patrik försökte kväva ett skratt, men då trycktes ljudet ut genom näsborrarna i stället och blev till ett hästgägg. Snart skrattade hela klassen.

– Till Allergiet ska man inte resa om man har hösnuva! pressade Patrik fram mellan skrattattackerna.

– Alla kan säga fel någon gång, sa Magnus, som inte heller kunde låta bli att le. Nu kommer vi i alla fall att minnas att det heter Algeriet.

Den stunden hade jag helst av allt velat bo i Afrika. Har man mörkbrun hy syns det inte att man brinner i ansiktet. Det är bara bleknosar som kan förvandlas till tomater.

Jag sneglade på Vicke och Nette som satt bredvid varandra. Nette viskade något till Vicke och flinade. Då vände jag mig åt andra hållet och kikade på Patrik. När han gör bort sig skrattar han bara utan att ändra färg som jag. Hur bär han sig åt egentligen?

– Nu ska vi läsa om nomadfolken i norra Afrika, sa Magnus. De kan verkligen konsten att överleva i svåra förhållanden.

Vi öppnade böckerna, men mina tankar var långt borta från texten. Ordet överleva snurrade runt i hjärnan. Jag tror att det var i det ögonblicket jag bestämde mig för att bli en överlevare och hitta på ett sätt att sluta rodna. Att tänka på något svalkande, som is eller snö, hjälpte inte ett dugg. Det hade jag försökt många gånger.

I boken fanns en bild av ett sjukhus i ett ökenområde. Den gav mig en idé. Jag skulle naturligtvis fråga en doktor! Men det måste vara en doktor som inte satt mitt emot mig och såg mig rakt in i ögonen, för då skulle jag bli så generad att jag inte kunde få fram ett ord. I stället skulle jag skriva till en doktor på internet. Mamma har flera gånger frågat en internetdoktor då hon grubblat på morfars sjukdomar. Det gällde bara att hitta den adress som hon använde.

Magnus berättade om livet i öknen och om hur dromedarerna kan stänga sina näsborrar så att inte sanden blåser in i dem. Själv stängde jag mina öron för Magnus prat och de andras högläsning medan jag i tankarna skrev ett brev. Ett brev från en som skulle bli en överlevare ...

Siv Bergman

Ur boken *Tomat på Nolltid*